

ningen. Dertil vil jeg sige, at de jo sådan set er det mindst komplicerede. Det mest komplicerede er da de her regler, der betyder, at selskaber får milliardfradrag, måske 10 mia. kr. i fradrag, Vi ved ikke, hvad det her kan ende med. Vi ved heller ikke, om de får det, men måske får de det. Det synes jeg da er det mest komplicerede.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Se, nu vil jeg jo gøre opmærksom på, at den betænkning kom i september 2002. Jeg tror, at det på det tidspunkt var hr. Ole Stavad, der var skatteminister, han blev så senere afløst af hr. Frode Sørensen. Og se, når ingen af de to har følt sig foranlediget til at gøre noget på baggrund af den betænkning, så er forklaringen jo nok den, at denne sag den har fulgt den helt reglementerede og traditionelle gang, når det drejer sig om det administrative klagesystem. Den er nemlig blevet rejst som en administrativ klagesag fra første færd. Den har været kørt på den måde, at skattemyndighederne har sagt: Det der kan man altså ikke. Og bankerne har hævdet det modsatte standpunkt, og så er den nu endt i Landsskatteretten.

Det er den måde, som mange tusinde sager kører på og har kørt på i mange, mange, mange år.

Jacob Buksti (S):

Ja, altså når det var sådan, at den tidligere regering ikke gjorde noget, så har vi jo allerede været inde på, at det var, fordi der ikke var flertal for at gøre noget. Faktisk forsøgte man at gøre noget.

Men nu er skatteministeren selv inde på, at det jo handler om, at der er en verserende sag. Jyske Bank og andre banker har fået underkendt millionstore fradrag, og der kører nu en sag ved Landsskatteretten, som ministeren er inde på. I den procedure henviser man fra bankernes side netop til denne her betænkning, som vi har været inde på. Jeg har forstået, at ministeren nu vil gribe ind og lukke hullet, det går jeg ud fra, at ministeren vil bekræfte. Det forlød i en udtalelse i forgårs.

Kl. 14.25

Men hvad er det så, der er sket? Som jeg har forstået udtalelser fra Skatteministeriets departementschef i sidste uge, var det sådan, at man ikke ville foretage sig noget, fordi det ville være det samme som en tilståelsessag, nemlig at give bankerne ret. Er det korrekt opfattet, at det var sådanne udtalelser, der kom? Og hvad er det, der nu gør, at skatteministeren så mener, at man

skal gribe ind, og dermed med Skatteministeriets departementschef ord give bankerne ret i deres sag?

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil først hæfte mig ved det første, hr. Buksti siger, nemlig at den tidligere regering forsøgte at gøre noget. Det synes jeg er interessant. Har den tidligere regering forsøgt at gøre noget ved præcis den her sag? Har den tidligere regering fremsat et lovforslag i Folketinget omkring denne her sag? Så er det i hvert fald gået min opmærksomhed forbi. Jeg spørger bare, for det jo var faktisk det, som hr. Buksti sagde.

Må jeg så omkring den anden sag, den anden del af spørgsmålet sige, at jeg altså mener at vide, at det har været tradition her i landet igennem mange år, at man vil benytte det administrative klagesystem, hvis der er uenighed om tolkningen af en lov. Det har også været tilfældet omkring den her sag. Den har kørt i en lang periode på den måde.

Nu blæses den op. Der skabes uro omkring den, og på et tidspunkt var presset så stort, at jeg måtte sige: O.k., så må vi præcisere den gældende lovgivning. Mere er der ikke at sige om det.

Jacob Buksti (S):

Nu har skatteministeren sådan en dårlig vane med at køre frem med det, som skatteministeren kalder for snuskede kampagner med falske påstande og falske tal. Jeg sagde ikke her noget som helst om, at den tidligere regering havde fremsat lovforslag. Det har jeg ikke sagt, det vil jeg bede skatteministeren om selv at kigge efter. Jeg sagde, at den tidligere regering havde konstateret, at den ikke kunne få flertal.

Det kan man sådan set godt konstatere ved at forhandle med de partier, som man normalt forhandler med, plus at de partier, som skatteministeren repræsenterer, ikke var interesseret. Så derfor. Men det, som jeg ikke fik svar på, var: Hvordan kan det være, at skatteministeren føler sig foranlediget til at lukke hul, når det er sådan, at Skatteministeriets departementschef siger, at man dermed laver en tilståelsessag, og derved forringer den sag, som skatteministeren selv starter med at sige må gå sin gang?

Hvordan kan det være, at skatteministeren er blevet så nervøs, at hver gang, der er nogle, der siger, at der er et hul, så må han hellere ind og lukke det for en sikkerheds skyld? Hvordan kan det være, at skatteministeren ikke starter med at lukke det, når det er sådan, at man kan se det,